

Arrest

nr. 164 484 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. SOETE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 september 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Via een op 12 oktober 2012 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 januari 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 28 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2012 werd ingediend door:

*[D.S.] [...]
nationaliteit: Filipijnen
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Door het feit dat betrokkene geadopteerd werd door haar tante, mevrouw [R.L.] en haar echtgenoot, de heer [M.D.], beroept betrokkene zich op art. 8 EVRM. Echter, dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene werd op 4-jarige leeftijd geadopteerd door haar tante en diens echtgenoot, dewelke toen al in België woonden. Op 18.09.2010 is betrokkene met een geldig visum Nederland binnengekomen. In augustus 2011 is betrokkene dan naar België gekomen om hier als au-pair te komen werken. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij, vóór haar aankomst in België, reeds een intense band had met haar adoptieouders. Bovendien dient er tevens opgemerkt te worden dat betrokkene gedurende het jaar dat zij als au-pair werkte, niet samenwoonde met haar adoptieouders. Het is pas op 03.09.2012 dat betrokkene is gaan samenwonen met haar adoptieouders. Tot slot kunnen we stellen dat betrokkene ruim 23 jaar in de Filipijnen heeft verbleven en zij geen bewijzen voorlegt dat zij gedurende die tijd een continue vaste gezinscel vormde met haar adoptieouders. Om al deze redenen kan er dan ook geen schending van art. 8 EVRM vastgesteld worden.

Ook de loutere vermelding van art. 17 van het BUPO kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op haar eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemd artikel.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft als au-pair gewerkt, was actief in plaatselijke sportverenigingen, heeft Nederlandse lessen gevolgd en legt getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 22 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De motivering van deze beslissingen luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van [C.A.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[D.S.] [...], nationaliteit: Filipijnen*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

X Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.09.2012, aan betrokkene betekend op 06.10.2012.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar.

Reden:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.09.2012, aan betrokkene betekend op 06.10.2012. "

Deze beslissingen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dat deze aanvraag werd ingewilligd en dat verzoekster op 31 augustus 2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Daar werd vastgesteld dat verzoekster een recht op verblijf geniet en dat haar op basis van deze vaststelling een verblijfstitel werd toegekend blijkt niet dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tevens moet worden geduid dat, aangezien aan verzoekster een F-kaart werd afgegeven, het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het aangevochten inreisverbod impliciet doch zeker zijn opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er

blijkt derhalve ook niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoeksters raadsman weerlegt deze vaststellingen niet. Hij toont dan ook niet aan dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Voormelde vaststellingen volstaan om te concluderen dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK